

Mantana

měsíčník pro individua a individuality

Úvodní slovo

Za riziko považuju pravděpodobnost toho, že opravdu spadnu. Důsledky spočívají v tom, co se s vámi při pádu stane. Snažím se proto volit sólovýstupy bez velkého rizika - což znamená, že pravděpodobnost pádu není velká, i když důsledky, pokud bych spadl, by byly zásadní.

*Alex Honnold v knize **Sám ve stěně**, r. v. 2016*

Matterhorn 2016

5. - 7. 9. 2016

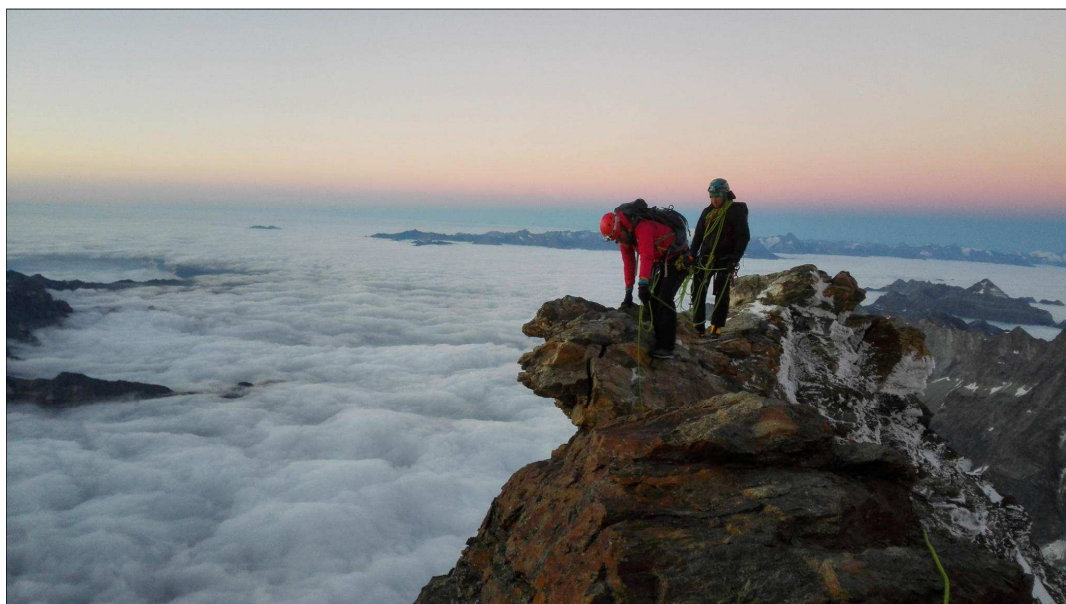
Petr "Buchtík Zabiják" Brandl

Všude kolem nás je nekonečná tma, kterou přerušuje jen světla čelovek. Jsem trochu nervózní, protože předpověď na druhý týden v září roku 2016 slibuje bezchybné počasí, a přesto není ani stopa po nějakém životě, která byla vždy patrná v podobě světél z čelovek, která za tmy tvořila nekonečného hada dobyvatelů vrcholku Monte Cervina, potažmo Matterhornu. I přes to mlčky pokračujeme dál vstříc chatě Capanna Jean Antoine Carrel ve výšce 3835 m. Pro nás prostě jen chata Carrel. Absolutní ticho je přerušováno jen našim hlasitým oddychováním a sem tam šploucháním potůčků, které odvádějí vodu z tajícího sněhu.

Výstup byl započat již předchozího dne, kdy jsme vyjeli dopoledne z Chomutova a pokračovali až do Itálie do vesničky Breuil - Cervinia, odkud jsme již ve večerních hodinách pokračovali na chatu Rifugio Orionde Duca Degli Abruzzi v nadmořské výšce 2800

Pohled na horu Furrigen

mlha pod Pic Tyndall

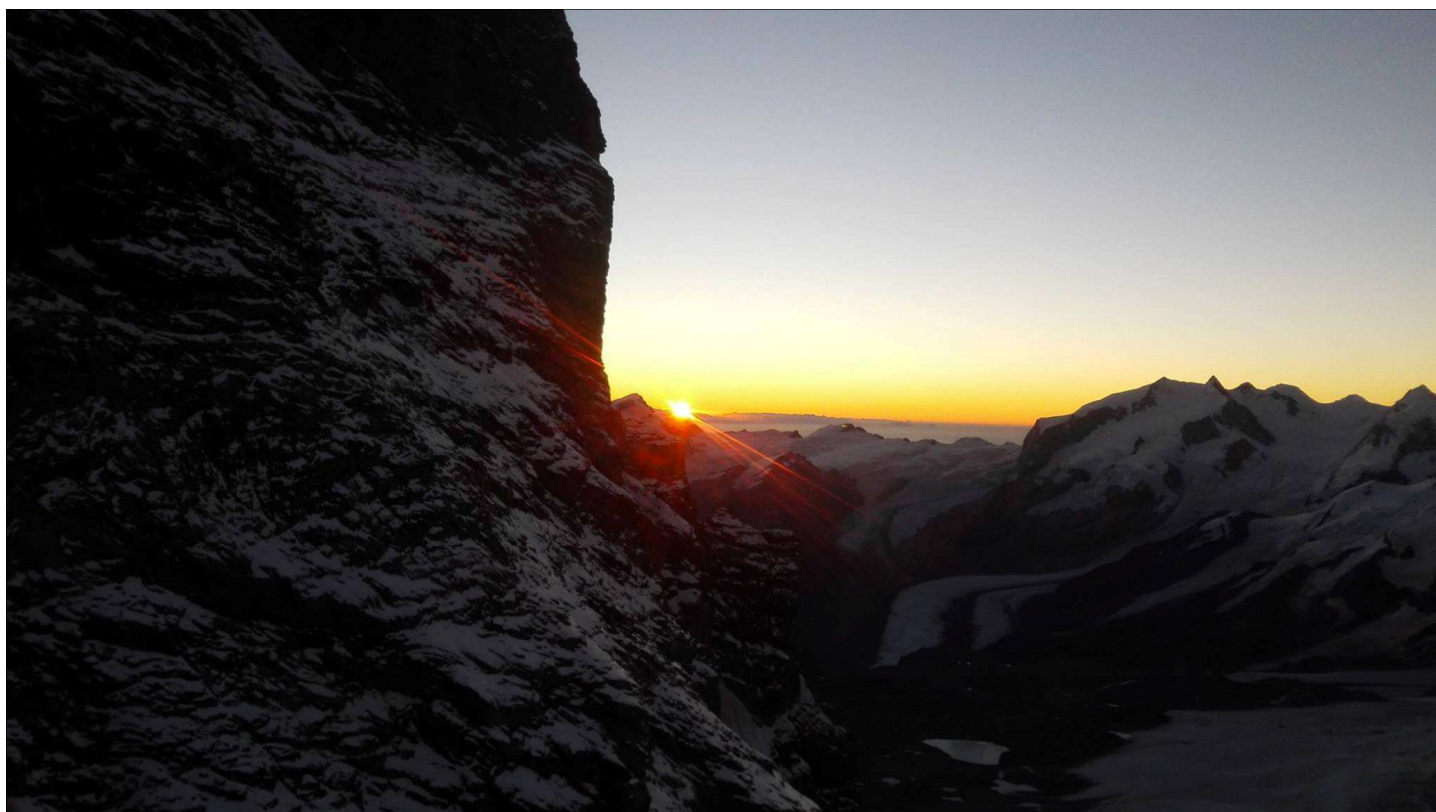
metrů. Tato cesta pro mě nebyla vůbec cizí díky předchozím marným pokusům o dobytí vrcholku. Ted' to ale bylo jiné. Nějak jsem vnitřně cítil, že by se to tentokrát mohlo podařit, ale sám Bůh ví, co nás cestou ještě čeká. Šel jsem tedy já Petr Brandl (Buchtík Zabiják), Diana Weinfurtová (Děčko) a Aleš Brůna (Alda). Na chatě Abruzzi nás čekalo milé překvapení v podobě otevřené chaty, která v minulých letech již v této době zela prázdnotou. Otevřená chata ve mně vzbuzovala až skoro dětinskou radost, jelikož jsem

měl na paměti nocování na stejném místě ve winter roomu, který je hned v těsné blízkosti. Jednalo se prakticky o betonovou garáž, kde na zemi byly pohozy odřezky OSB desek, které se musely vhodně vyskládat, aby se na nich dalo vůbec spát. Nepohrdli jsme ani teplou večerí o dvou chodech. Spalo se v útulném pokoji

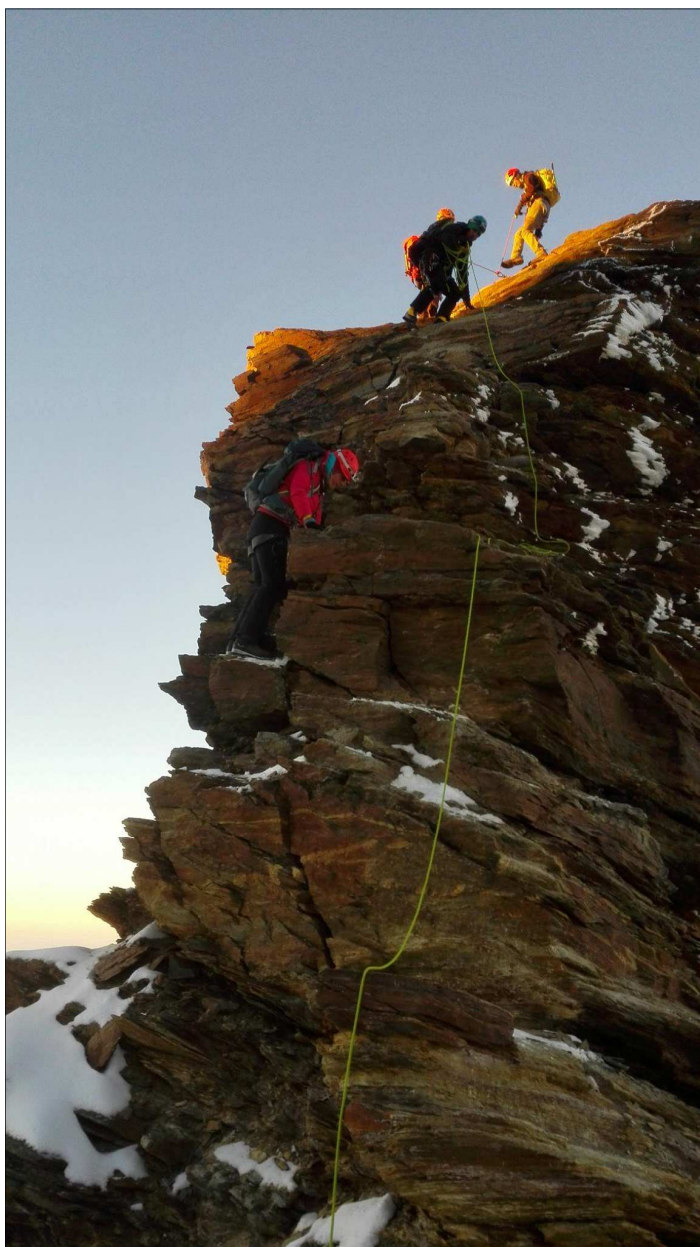
s palandami. Prostě nebylo si na co stěžovat.

Je krátce po půl šesté ranní a my vyrážíme z Abruzzi. Hledáme cestu na chatu Carrel. Orientujeme se podle mužíků a podle různých značek, které se však při svitu čelovky velmi špatně hledají. Po občasném bloudění se nám ale cestu daří bez potíží najít a poměrně snadno i přes občasně lezecké úseky stoupání do výšky kolem 3150 metrů, kde se nachází velmi nepříjemný asi stometrový tra-

Svítání na Pic Tyndall

verz do sedla Col du Lion, nad kterým se pyšně tyčí Lví hlava - vrcholek prvního kopce, který opravdu připomíná lví hlavu. Pod traverzem vede velmi nepříjemný příkrý sráz, do kterého by měl případný pád fatální následky. Počasí z přechozího dne pomohlo tomu, že je zde souvislá vrstva sněhu, která je zmrzlá na kámen. Navazujeme se tedy do lanového družstva, přičemž já jdu jako první a zakládám občasné jištění v podobě smyček, friendů a vklíněnců. Takto poměrně rychle překonáváme traverz a dostáváme se k prvním lezeckým pasážím. Zde již postupně odtává napadaný sníh, ale jsou zde místa, kde je silná vrstva ledu, což stěžuje postup. Stoupáme dále a docházíme do koutku, ve kterém je natažené lezecké lano. Následují pasáže

s fixními lany, které vedou až pod chatu Carrel. Těsně pod chatou je poměrně výživná stěnka dlouhá asi 9 metrů, která je úplně kolmá s minimálním počtem stupů. V této stěnce je fixní lano, které je úplně zmrzlé. Ve stěně visí lezec, který je jištěn shora svým partákem. Lezec je evidentně úplně vyčerpán a nemá sílu jít dál. Šplhám po laně a během chvíle jsem nahoře. Když mímím toho lezce, tak zjišťuji, že se jedná o Čecha. Po zdolání stěny se dávám do řeči s druhým lezcem. Ten mi vypráví, jak je přechozího dne zastihlo špatné počasí a museli bivakovat u traverzu Col du Lion. Jelikož ale s takovým nocováním nepočítali, tak neměli ani vybavení na spaní mimo chaty, ve kterých je k dostání deka a pohodlná matrace. Oblékli na sebe všechny vrstvy oblečení a čekali na zlepšení počasí, které přechozího dne opravdu nebylo nijak přívětivé. Během nocování přišli díky silnému větru o přilbu a jednu mačku. Vybavuji si, že přechozího dne bylo opravdu špatné počasí. Vrcholek Cervina nebyl přes nízko položené mraky ani vidět. Děčko i Alda stěnku poměrně snadno překonávají, přičemž i oni mímí visícího lezce, který se pořád nemá k tomu, aby se jakkoli hnul z místa. Asi v půl jedenácté dorážíme na chatu Carrel, kde jsem úplně sami. Chata nijak nepřipomíná, že by tady byl nějaký život. Zabíráme si místa na spaní a už připravujeme jídlo. Abychom vyřešili nedostatek vody, tak s Aldou nosíme sníh z okolí chaty a na vařiči z něj vytváříme vodu nevalné chuti. Až do večera na chatu pořád proudí davy lezců, až se chata zaplnila do posledního lůžka. Později ale dochází další, a ti již nocují na zemi. Odhaduji počet lezců hodně přes padesát. Během odpoledního povalování na verandě před chatou navrhuji ostatním, abychom si prošli lezecké pasáže nad chatou, abychom nebloudili, až půjdeme v noci jen při svitu čelovky. Byl jsem hromadně odmítnut s tím, že se nikomu nechce, což se nám později nevyplatilo. Ale o

Jedna z mnoha věží na Pic Tyndall

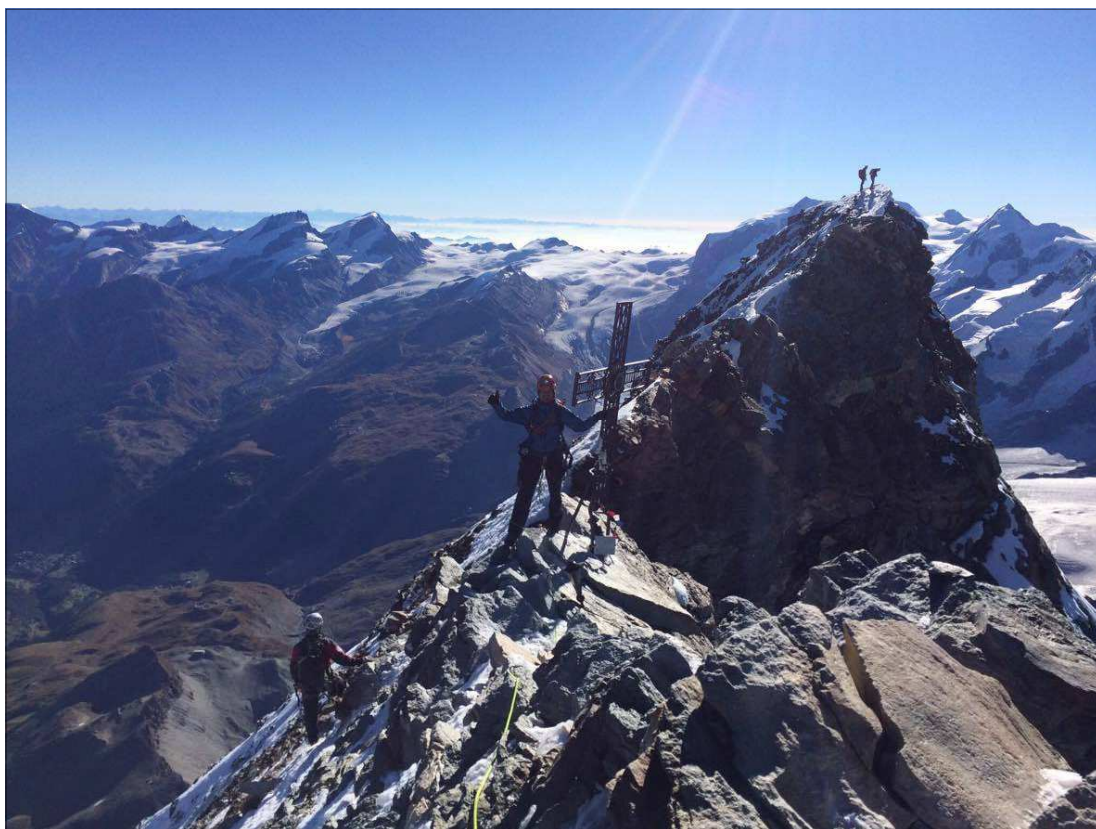
Stoupání z Col du Lion

tom později. Z verandy pozorujeme některé lezce, kteří se snaží překonat fixní lano nad chatou, které vede přes menší převis. Jeden tam visel asi tak 45 minut. Napadlo mě, že bych rozhodně nechtěl někde čekat za takovým podobným. Blíží se 18. hodina a řešíme, v kolik ráno vyrazíme. Po krátké debatě se shodujeme na dobu vstávání 3:50 hodin. Krátce na to uléháme. Kolem půlnoci mě budí Děčko, jelikož se klube ze spacího pytle a odchází na záchod. Záchod se tomu dá říct jen s velkou dávkou fantazie, jelikož se jedná o díru v podlaze v technické místnosti, která je přístupná z verandy. Od té doby už nemohu zabrat. Krátce po jejím příchodu pohlížím na ostatní a ptám se, jestli vyrazíme a slyším jednohlasnou odpověď, že jdeme. Postupně si balíme všechny důležité věci a ty ostatní nepotřebné necháváme na postelích. Po velmi skromné snídani vyrážíme vzhůru. Je kolem půl jedné. Celkem lehce mímíme fixní lana nad chatou včetně toho, pro někoho nepřekonatelného, převisu. Pokračujeme dále za použití jištění po dalších fixních lanech až k místu, ze kterého absolutně netušíme kudy dál. Prová-

díme průzkum okolí, ale nenacházíme ani stopu po nějaké cestě. Rozhoduji se tedy, že vylezu stěnu, která mi připadá celkem „lezitelná“, a ze které mám pocit pokračující cesty. Nalézám tedy do stěny a stoupám výš. Jenže lezení se stává obtížnější kolem VI UIAA. V lezečkách by se lezlo celkem snadno, ale já mám na nohách pohorky. V půlce stěny zakládám jištění a pokračuji dále, až mi Alda zespodu hlásí, že zbývají 4 metry lana. Proto zastavuji a ze smyček, které obhazuji kolem kamene, budu štand. Napadá mě, že vpravo od nás je stěna, kterou by se dalo pokračovat dál. Když ke mně ostatní dolézají, tak se rozhodujeme, jak budeme pokračovat dále. Nakonec vyhrává varianta slanění dolů. Postupně slaňujeme dolů a následně nacházíme cestu, které vede traverzem doprava. Kolem 3. hodiny registrujeme, že u chaty se rojí světla a část nocležníků zahajuje svůj výstup. Pokračujeme dále traverzem, občas bloudíme, ale postupně nacházíme nýty, které značí pokračující cestu. Za užití expresek se do nýtů jistíme. Takto pokračujeme dále, až do místa, kde se absolutně ztrácíme a netušíme kudy dál. Rozhodujeme se tak, že počkáme,

až nás dojde první guide. Všichni se klepeme zimou, ale asi po 40 minutách k nám dochází guide s jedním zákazníkem Asiátem, kterého pracovně nazýváme Tomio Okamura. Pokračujeme tedy za ním, až dochází ke koutku, který je vysoký asi 20 metrů. Uprostřed koutku vede železný řetěz, který je uchycen shora a spodní část volně visí. Guide snadno vylézá po řetězu a

za ním Tomio, kterému to jde o poznání hůř. Při svém visu na laně, na kterém ho guide doslova vytahuje vzhůru, kolem se kope nohama tak silně, že řetěz obléhá skálu až do míst, kde není k dosažení. Voláme na guida, aby nám hodil řetěz zpět, ale ten se nechce vracet a jen zavolá, že vlevo to není tak těžké vylézt. Fajn! Myslíme si něco o kreténech a já nastupuji po vlastním jištění do koutku obtížnosti kolem V UIAA. Po osmi metrech dolézám k hornímu uchycení řetězu a vracím jej zpět do své obvyklé polohy. Pokračuji dále dalších dvanáct metrů a dolézám ke štandu a za mnou postupně Déčko a Alda. Pokračujeme dále po hraně vedoucí na Pic Tyndall. Skála se najednou stává hůře schůdná, jelikož je pokryta vrstvou čerstvě napadaného sněhu. Sníh sice není namrzlý, ale pekelně klouže. Přemýšlím o nazutí maček, ale jelikož je sníh jen v tenké vrstvě a není zmrzlý, byl by postup s mačkami daleko horší. Rozhoduji tedy, že mačky nasazovat nebudeme. Do té doby jsem měl z postupu našeho družstva dobrý pocit a i přes bloudění šlo vše celkem dobře. Začínám mít však obavy, jelikož v případě uklouznutí

Pohled z italského vrcholu

bychom letěli několik stovek metrů dolů. Cestou tedy zakládám vlastní jištění a snažím se o to, aby na laně byly vždy 2 - 3 zajištěné body. Postup jde díky jištění velmi pomalu a začínají nás dohánět další nocležníci z chaty Carrel, kteří se nejistí vůbec. Podle mě je rychlý výstup věc jedna a na straně druhé je důležitá bezpečnost. V době, kdy dorážíme k první věži na Pic Tyndall, začíná pozvolna svítat. V údolí leží mlha a tvoří neprostupnou hráz mezi horami a běžným životem tam dole. Kvůli těmto pohledům to vlastně všechno děláme. Pic Tyndall je ve výšce 4241 metrů a než se stane na tomto předvrcholu Matterhornu, je třeba zdolat více jak deset věží. To obnáší neustále vylézání a slézání přes jednotlivé věže. Je to nekonečné. Na poslední věži před nástupem do poslední stěny před vrcholem Matterhornu najednou Alda říká, že už dál nemůže. Nakonec přiznává, že mu je od pobytu na chatě Carrel špatně a bolí jej hlava. Klasické příznaky výškové nemoci. Měl jsem za to, že když budeme jednu noc spát ve 2800 metrech a druhou noc 3800 metrech, tak to bude jako aklimatizace stačit.

Omyl! Později i sám okusím to, že i výstup na Grossglockner (3798 metrů), který jsem podniknul den před výjezdem na Matterhorn, není tou pravou aklimatizací. Ale o tom později. Chvilí Aldu společně s Děčkem přemlouváme, ale na druhou stranu chápeme, že výstup v tomto stavu přináší značná rizika, a proto nakonec necháváme Aldu na poslední věži. Jelikož je zde zima, odhaduji kolem - 5 °C, půjčuji Aldovi svou péřovou bundu. Naštěstí pomalu vykukuje sluníčko a to hned přidává několik stupínek navíc. Dále tedy už pokračujeme jen ve dvou, já a Děčko. Nastupujeme do snad poslední stěny před vrcholem. Říkám si, že snad nás již další stěna nečeká, ale tohle se v horách nikdy nedá dopředu odhadnout. Jelikož nás těsně před nástupem předbíhá další dvojice, tak alespoň máme představu, kudy jít dál. Cesta je zase neurčitá a každý zde stoupá tak, jak ho napadne. Čert aby se v tom potom vyznal. Skála je tu hodně namrzlá a místy musíme obcházet i celkem velká ledová pole. I přes tyto nucené metry navíc stoupáme celkem rychle a dostáváme se k prvnímu fixnímu lanu. Lano je i tady hodně namrzlé, ale to není nic, co bychom nepřeko-

Vrcholový kříž

nali. Stoupáme přes několik fixních lan, až se dostáváme k převislému lanovému žebříku na Scala Jordanu. Já jej přelézám bez problémů a Děčko musím trochu povzbuzovat, ale také to dobře dává, na to, že je to holka. Po žebříku zase začínají fixní lana. Ten kopec je snad nekonečný. Člověk si říká, že za tím výčnělkem nad ním už musí být vrchol a vždy se tam najde další a další. Už jdeme asi tak dvě hodiny od doby, kdy jsme se rozdělili s Aldou a pořád to na vrchol nevypadá. Najednou docházíme ke konci fixního lana a zjišťujeme, že hrana skály nad námi je hranou poslední. Jsme na vrcholku! Na to, že v průvodci píšou, že výstup z chaty Carrel na vrchol trvá kolem 5 - 6 hodin, nám to trvalo něco málo přes 8 hodin. Čekal jsem, že nám to půjde rychleji, ale vzhledem k tomu, že jsme šli ve třech a cestou jsme dost bloudili, tak je to dobrý výkon.

U kříže, který je mezi Italským a Švýcarským vrcholem, zrovna někdo stojí. Fotí si nějaká selfie, tak mu dáváme pár minutek, abychom mu nelezli do záběru. Po chvíli odchází a já jdu ke kříži se také zvětšit pro další generace. Krátce na to ke mně jde Děčko a děláme si selfie společně. Asi po minutě na vrchol přichází skupina, kterou tvoří jeden guide a dva zákazníci - muž a žena. Ti už tak ohleduplní nejsou a ihned se derou ke kříži. Děčko jde zpět k zanechaným batohům a ještě v relativně stabilním místě se mívá se skupinou. Já už takové štěstí nemám a guide mě už obchází v místě, kde se nachází cesta po hřebeni, která je široká asi 35 cm. Na každé straně cesty je prudký sráz vedoucí do

údolí. Když se takto mímám se ženou, tak ta se nečekaně otáčí za mužem, který jde za ní, a její batoh mě vychyluje z rovnováhy. Jen se tak dívám do nekonečného prázdna pod sebou a snažím se stabilizovat, což se mi naštěstí velice rychle daří. Tuším, že sestup bude daleko větší oříšek než výstup. Možná i něco hodně sprostého prohazují pod vousy. S Déčkem si dáváme malou svačinu u batohů a zapijíme jí vodou z roztátého sněhu, kterou jsme s Aldou předchozí den připravili. Vodu pijeme jen s velkým odporem, jelikož její chuť není úplně libová. Po chvilce dojídáme proteinové tyčinky a rozhodujeme se pro rychlý sestup až k autu. Je to nějaký 2600 výškových metrů. Když přicházíme k hraně, kde jsme před pár minutami vylezli na

vrchol, vidíme pod námi nekonečný zástup horolezců dychtících po vrcholu. Jsem rád za to, že jsme díky časnému vstávání dorazili na vrchol takhle brzy. Jelikož je přímo pod námi na fixech plno, necháváme férově několik horolezců vystoupat a potom se pouštíme do kličkované mezi těmi dalšími. Zde končí všechna ohleduplnost a naopak ten, kdo jí ještě trochu připouští, je největším hlupákem. Na to jsem ale přišel až o něco později. Kličkujeme tedy na laně mezi ostatními a postupně se dostáváme k lanovému žebříku a k fixním lanům pod ním. Jištění z naší strany

Sestup přes Pic Tyndall

zde již trochu vážne, ale o to víc se pohybujeme opatrněji. Za hodinu a půl se dostáváme k Aldovi, který vypadá pořád dost zbědovaně. Najednou pocítuji, že výšková nemoc dohání i mě. Začíná mě bolet hlava a zvedá se mi žaludek s každým pohybem. Připadám si jako po pořádném flámu a každý pohyb se stává skoro nadlidským skutkem. Ztrácím trpělivost a jsem i malinko nepříjemný na své spolubojovníky, kteří vlivem motajícího se lana nepostupují v mém tempu. Velmi obtížně překonáváme již zmíněné nekonečné věže na Pic Tyndall, kde se všichni motají přes sebe a nedarují si

ani centimetr místa navíc. My si ale pořád zachováváme trochu slušnosti, a vždy pouštíme horolezce lezoucí vzhůru. Postupem času nás ale dohání ti, kteří dobyli vrchol po nás, a ti už žádnou slušnost nemají. V klidu nás u slaňovacího kruhu předbíhají a bez výčitek slaňují do stoupajících horolezců. Po chvíli už je to tak, že nečekáme jen na ty, kteří stoupají nahoru, a i na ty, kteří nás předběhli směřující dolů. Velmi rychle mi dochází trpělivost a vypouštím ze sebe snad všechna sprostá slova, která znám. Celý sestup na chatu Carrel se nese v tomto duchu. Masa lidí se tu oblézá, přelézá a doslova se pere o každý centimetr. Sestup k chatě nám trvá o poznání kratší dobu než výstup na vrchol, ačkoli není nijak rychlý. Pořád se mi motá hlava a zvedá se mi žaludek. Dokola si opakuji, zdali mi to za to vůbec stojí. Na chatu docházíme kolem půl čtvrté. Skoro přesně v čase, který jsem na vrcholu odhadoval. Dáváme si kratičkou pauzu na sbalení věcí, které jsme nechávali na chatě. Kolem čtvrté vyrážíme směr dolů. Docházíme ke stěnce, která je pod chatou a zde slaňuji nejprve já. Dole pod stěnkou čekám na ostatní, ale nic se neděje. Už si tak v duchu říkám, co je složitějšího na tom slanit nějakých devět metrů. Když asi po patnácti minutách slaňují i ostatní, tak mi Děčko říká, že se připravovala na slanění a nějaký dobrák do ní strčil, až jí vypadlo z ruky reverzo a zmizelo nenávratně v nekonečném prázdnu pod ní. Ještě, že měl Alda jedno navíc. Dále slaňujeme několik délek a docházíme do sedla Col du Lion. Zde již schováváme lano, jelikož po včerejším sněhu už není ani památka. Za několik hodin docházíme do chaty Abruzzi,

kde si dáváme večeři. Nikomu z nás se nechce dál, ale musíme ještě 700 výškových metrů k autu. Z chaty vycházíme už za tmy a k autu docházíme v jedenáct hodin. Zničení nasedáme do auta a vyrážíme směr domů.

Pokud bych se měl ohlédnout, tak musím konstatovat, že nejhorší zlo na horách jsou lidi sami. Nikdo na nikoho nebere ohledy a jde si jen za svým cílem. Rovněž jsem si nevšiml nikoho jiného, že by se jistil, i když podmínky v horních partiích byly žalostné. Stačí jedna chyba a následky mohou být katastrofální. Co se týče výstupové cesty Liongrat, tak ta je vedena v problematických místech po fixních lanech nebo řetězech. Mezi těmito místy chodí každý, jak ho napadne, a cesta zde není pevně daná. To nás občas dost mátló, protože vyšlapané stopy ve sněhu nebo v hlíně byly prakticky všude. Jelikož to byl můj třetí pokus o dobytí hory, tak cítím jistou hrdost, že se to konečně povedlo, ačkoli jsem šel s lidmi, kteří neměli takové zkušenosti s lezením ve vysokých horách. Hluboce smekám před Děčkem, že to zvládla až na vrchol a ještě více smekám před Aldou, který šel půl dne i přes to, že nehorázně trpěl. Se svou pověstnou skromností musím říct, že jsme prostě dobří.

Buchtík Zabiják

Svačina na chatě Carrel

Kořenáč 110

7. 10. 2016

Broněk Bandas

Takové významné jubileum a počasí to ne a ne pochopit. Krásné podzimní dny se jak lusknutím prstů změnilly na dny sychravé a studeně vlezlé. Navíc první půlka týdne před výročím propršela. Postupně se mně odhlašovali další a další horoklubáci s tím, že radarové mapy jsou nepříznivé a písek nestihne oschnout. Ale, jak se říká, naděje umírá poslední. Ve čtvrtek, den před akcí, se přehnala jen jedna přeháňka a podle zprávy našeho agenta z Ústí, v noci nepršelo. Rychle jsme se s Jířou domluvili na společný odjezd a s napětím čekali, co řeknou rosníčky. Ale rosníčky nemusely říkat nic. V Chomutově začalo zase pršet. Smířili jsme se s tím, že z jubilejního výstupu nic nebude, ale nakonec přeci jen odjeli do Ostrova. Že se podíváme, jestli někdo nedorazil aspoň do hospody v kempu a Jířa si případně odskočí na nějakou kešku. Suchá silnice za Bílinou nám trochu zvedla náladu, telefonát od Lubána, že v Duchcově ani nekáplo, nám zvedl náladu ještě víc a náhle se na oblohu vykutálené, vykutálené slunce, zahnal naše chmury. Že by??

Žádné velké davy nás pod Kořenáčem nečekaly. Ani žádné malé davy nás pod Kořenáčem nečekaly. Vlastně nás tam čekal jen Pavel Bohuněk s malou Julinkou. Slunce velmi příjemně hrálo, Kořenáč byl krásně nasvícený, ale ve stínu byla dost zima. Dobu jsem hledal místo na slunci, kam bych dal dětem deku. Mezitím se Jířa připravil k lezení. Díky pochybnostem o tom, jestli se vůbec poleze, byla naše lezecká skupina trochu zvláštní. Jířa si vzal jen lezečky a Pavel jen sedák. Od free solo výstupu nás zachránil Lubáno, který vozí lezecký matroš trvale v autě. Jířa rychle vyběhl Starou cestou na vrchol a vlepenou příležitostnou samolepkou připravil vrcholovku na výroční zápis. Jako druhému jsme nabídli lezení Pavlovi, ale ten půjčil sedák Jířovi a hlavně - Jůlinka ho nechtěla pustit. Tak jsme ho vynechali, druhý lezl Lubáno a pak já. Výstup koutem Staré cesty byl ten den asi nejkrásnější zážitek. Černý pískovec totiž krásně hřál! Vrchol byl krásný jako vždy, ale na nějaké dlouhé kochání to nebylo. Nachystali jsme se, že vypadneme, ale Pavlovi se podařilo Jůlinku opít pastelkami, nazout Jířovo lezečky a na vrchol vystoupit.

Právě když dolézal, se pod Kořenáčem objevil Rost'a s Alicí. Šli procházkou kolem. Jen se podívat, jestli někdo přijel. Pavlovo sedák byl Rost'ovi trochu fest a Jířovo lezečky Alici hrozně velké, ale výstup na vrchol v tak významný den si přeci nemohli nechat ujít! A ten vrchol v zapadajícím slunci. To by se to kochalo, nebýt tak hrozná zima. Začali jsme s Lubánem klepat kosu a náš odjezd do Refugia byl velmi spěšný. Ještě štěstí, že jsem dal dětem zimní bundy a čepice. Hned po otočení klíčkem v zapalování nám začala pípát kontrolka namrznuté silnice! Ale stálo to za to.

Výročního výstupu na Kořenáč v Ostrově se dne 7. 10. 2016 zúčastnili: Broněk, Broník, Davídek, Jířa, Filípek, Pavel, Jůlinka, Rost'a, Alice a Luboš Třeba
Broněk

Horoklubáci na závodech

V neděli 23.10.2016 se v Praze v Metropoli Zličín konalo Mistrovství ČR v lezení na obtížnost dospělých, kde hájil barvy našeho klubu Martin Jech. Ten zde postoupil ze šestého místa do semifinále, kde skončil druhý a postoupil tak s přehledem do finále. Ve finále obsadil krásné třetí místo. Vítězem byl Jakub Konečný, druhé místo obsadil Jakub Hlaváček. V celkovém seriálu závodů Českého poháru 2016 skončil Martin na druhém místě. Za výbor klubu mu tímto gratulujeme.

Jířa

PS: Fotky jsou staženy z www.lezec.cz

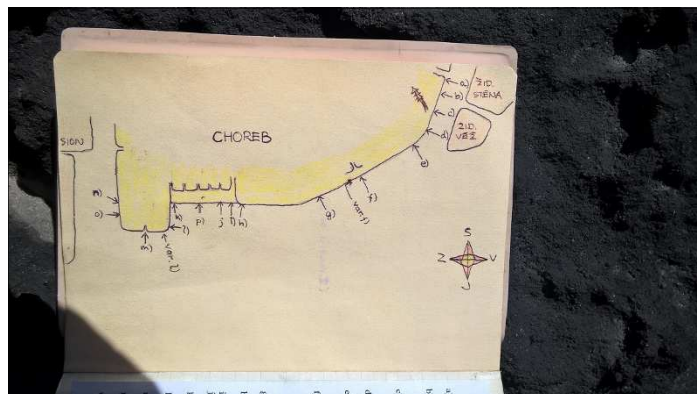
Včelák český

Broněk Bandas

Unikátní druh hmyzu, který se nevyskytuje nikde jinde na kontinentu, objevili čeští přírodovědci u obce Okna na Českolipsku. Nový druh, od něhož se zatím našli pouze tři jedinci, dostal v českém názvosloví pojmenování včelák český.

Zdroj: Novinky.cz

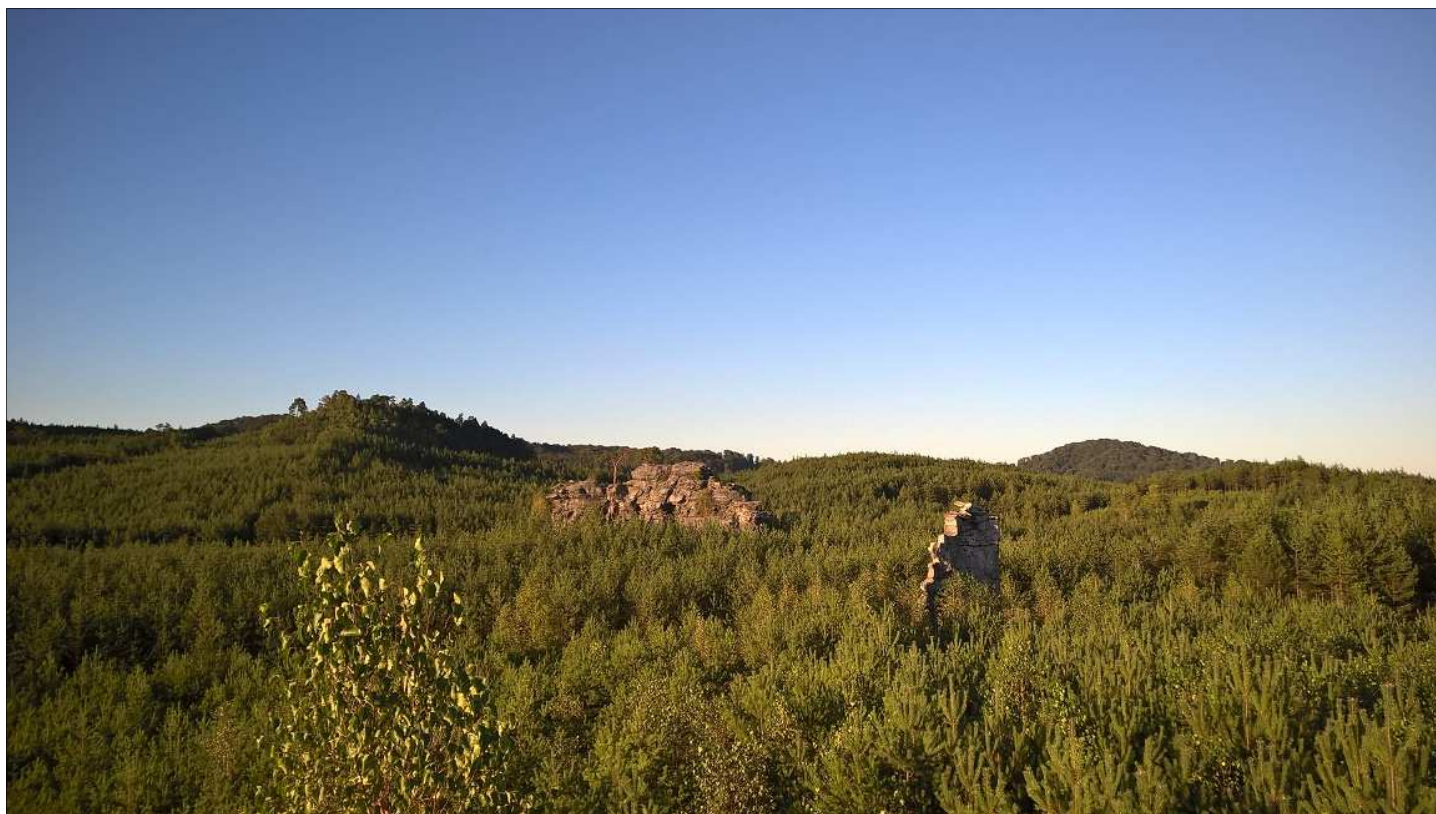
Tak tohle jsme prostě museli vidět! Právě jsme na chatě u Máchova jezera s Šiškou řešili, co s načatým dnem, když přišla takhle neuvěřitelná zpráva! Bleskem jsem zavolal Lubánovi, který náhodou kolem Doks frčel kamsi na zkoušku s kapelou a společně jsme vyrazili do Oken, kde se včelák měl vyskytovat. Protože byl včelák spatřen na kraji lesa, zaparkovali jsme kousek od nádraží a po zelené značce mířili k lesu. Do pátrání jsme zapojili i děti, ale velmi pečlivě jsme je instruovali, aby snad některého ze tří spatře-

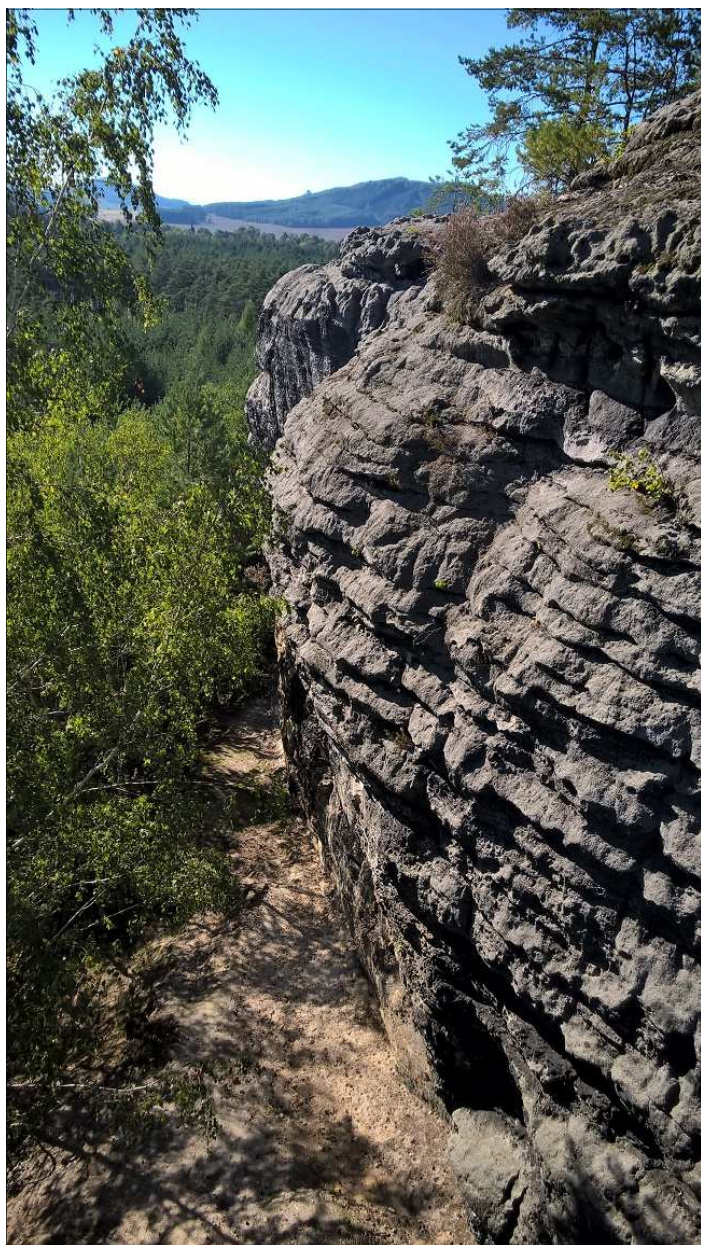

Vrcholovka

ných jedinců nezašlápaly. Při pátrání po včelákovi jsme zašli asi 500m do lesa a na pravé straně se nad korunami stromů vynořil dlouhý pás pískovcového masívu. Podle mapy se jednalo o Židovský vrch a podle horolezeckého průvodce, kterého jsem úplně náhodou měl sebou, se někde nahoře měla skrývat i Židovská věž a na masív mělo vést asi pět cest. Nechtěl jsem, aby několik pískovcových stěn na-

Vyhlídková a Havířský

Židovský vrch

rušilo soustředěné pátrání naší přírodovědné výpravy po včelákovi, ale pak mě napadlo, že by se mohl vyskytovat i v jemném písku pod stěnami! Procházeli jsme pod stěnami, pátrajíc po včelákovi, a objevili druhou záhadu, která by stála za prozkoumání. Cestou jsme viděli ve stěnách dost kruhů a asi pět vrcholových knížek. Podle průvodce na Dubské skály, vydaného v roce 1999 Klubem lezců Mšeno, tady tolik cest být nemělo. Chvíli jsme byli rozpolčení, jestli naše pátrání upřít na včeláka nebo na zkoumání stěn, ale pak jsme se shodli, že jedno nevylučuje druhé, že včelák může hnízdit i v některé z mnoha dírek, kapes či spár a vyndali naše lezecké vybavení, které jsme zrovna náhodou měli také sebou.

Kdysi jsem slyšel něco o zelené louce teorie a košatém stromu praxe. Zelená louka teorie nám říkala, že stačí najít jedinou místní věž a od ní snadno odpočítat v průvodci zakreslené cesty. Košatý strom praxe byl o tom, že jsem vylezl na jakýsi nevelký brdek a z jeho vršku se rozhlížel na všechny strany, jestli neuvidím věž, zatímco pod nohama jsem měl mým očím skrytou vrcholovou knížku a v ní napsáno, že na hledané věži stojím. A protože z vrcholu věže věž neuvidíš, posunuli jsme se směrem západním k další vrcholovce. Tady už jsme slavili úspěch. Konečně jsme věděli, kde jsme. Nadšení nám trochu kalilo jen to, že podle průvodce tahle stěna a cesty

Šiška na Sionu

Broněk

v ní neexistovaly. To nám ale nezabránilo ve vylezení další cesty. Lubáno zdokumentoval vrcholovku do telefonu a posunuli jsme se k další stěně. Zase cesta, která není v průvodci! Problém s orientací se nám pořád vyřešit nedařilo, ale lezení špatné nebylo. Postupně jsme se dostali zpátky k tomu brdku a já zdola uviděl na hraně umístěnou vrcholovku. Znovu jsem volně z náhorky vylezl nahoru, otevřel vrcholovku a objevil Židovskou věž! Paráda. Na „věž“ vedlo asi osm cest! Ze samé radosti jsem si k lezení vybral cestu středem údolní stěny s jedním kruhem a zapytlil jsem jí. Tak to už taková paráda nebyla. Že já radši nepátral po včelákovi.

Postupně jsme s Lubánem a Šiškou navštívili Sion, Choreb, Židovu věž, Židovu stě-

Tým Eurohry

nu, Karmel a Ararat. Pevná skála se střídala s drolivými a osolenými dírkami, ale na jihozápad otočené stěny stojí za návštěvu. Šedesátka lano potřebovat samozřejmě nebudete, ale přístup je pohodový, pod stěnami je dost místa i pro děcka a základní tábor a koupání je nedaleko. A protože se jedná o masívy, zaleze si i ten, který na písku cesty nevyvádí. Do většiny cest se dá hodit lano shora. Kdo nemá prů-

vodce, taky nemusí zoufat. Na webu ČHS jsou aktuální popisy takřka 100 cest, které v oblasti jsou: <http://www.horosvaz.cz/skaly-sektor-386/>. S Šiškou jsme navštívili i v průvodci popsanou, nedaleko stojící Starosvětskou věž, ale prodírání se bujnou vegetací a mechovými ostrůvky nás nelákalo. Tahle věž je jen pro pravověrné kvakery. V zapadajícím slunci jsme ještě s Lubánem sólo vylezli na kousek od Mácháče stojící Havířskou věž a tím naše výprava za včelákem i lezením skončila.

P.S. Blížící se víkend sebou přinesl i hlavní důvod našeho pobytu v Doksech. Eurohry. Neuvěřitelný osmnáctiboj, který prověří každý tým, každého závodníka. Jako vždy

jste se sjeli jen pro tento účel z různých koutů republiky a nadšením a nasazením nahradili společné tréninky a družstvo, jehož páteř tvoří členové Horoklubu, se umístilo na nádherném 23. místě ze 128 týmů: <http://ehd.asseco.cz/ehd/competitions/8/final-results>.

P.P.S. Včelák existuje, ale po pravdě - nehledali jsme ho.

Broněk

Zdobení stromečku 2016

se koná dne 17.prosince u LULU na adrese Jindřišská 32, Jirkov.
N 50°31.035', E 13°25.240'

Trousit se začneme okolo 14:00, boby a sáňky sebou. Po setmění čeká děti výprava za pokladem, oheň a buřty a pak společně ozdobíme stromek pro zvěř. Po návratu přijde obvyklé tlachání a řvaní s kytarou i bez.

POZOR ZMĚNA!

Letošní ročník není medový, ale kávový. Doporučené menu jsou kávové speciality všeho druhu, preferujeme kávový likér. Přespolní i unavení místní mohou přespat ve svém spacáku.

Čas odjezdu přizpůsobíme množství škod, které hostitelům způsobíme

VV Horoklubu Chomutov

Oblíbená poznávačka

Hádej, hádej hádači, komu patří tyto zadnice. Odpověď jest na poslední straně.

PROSINEC 2016

2. 12. 17:00 - 21:00 - 3. kolo LAJ Bouldering Session

- **Otevřený závod v boulderingu ze série LAJ Bouldering Session.**
- **Více na www.lezecka-arena.cz**

2. 12. 20:30 - Primitiv akustik

- **Koncert funk-big-beatové kapely z Chomutova.**
- **Afterparty po závodě.**

5. 12. 19:00 – Mikulášská

- **Mikulášská s čerty, anděly, Mikulášem a samozřejmě nadílkou!**
- **Více na www.lezecka-arena.cz**

Co, kdo s kým, kdy, kde a jak v měsíci říjnu

Pavel "Párek" Suchopárek

- 7.10. U příležitosti 110. výročí od prvního výstupu na Kořenáč v Ostrově si na tento krásný vrchol v pátek odpoledne vylezli Starou cestou Jířa, Broněk, Lubáno, Pája, Rost'a a Alice.
7. - 9.10. Lhotka u Mělníka, sraz HO Neratovice. Lezení na skále a ferratě Vodní brána u Semil - Ota, Honza, Miluška, Tereza, Lukášek.
- 8.10. Kvůli počasí nic nevyšlo, takže Blahušu s Milánkem a Květulínou spojili síly a vyrazili na zmoklý Petráč. Milan tam vymáčkal jeden boulder, o kterém tvrdil, že je to tvrdé 5a. Až doma zjistil, že se jedná o cestu 6+.
- 9.10. Blagodanovo nastydlo ušili zůstali doma a tak vyráží sám na prozkoumání terénu na Skály pod hradem a to spolu s Verčou a Pájou Koukolíčkovou.
- 16.10. Jířa s Hášou a Šiškou vystoupili na jeden nejmenovaný vrchol v Ostrově, čímž završili hledání keše "Paralelní světy šťastných bláznů". Jsou to blázni :o)
- 22.10. Bohunka - komplet. Elementálové byli nakloněni pouze sběru hub, tak jsem jich zas přinesl plný košík. A sněžilo :-)) - Ota, Honza, Miluška, Tereza, Lukášek
25. -30.10. Happiny, Bandasky, Urbani, Šalotka, Petr Brandl, Pavel Mráz a další (celkem 22 lidí) se zúčastnilo podzimního výletu do okolí Arca. Tentokrát byla základna u Lago di Ledro a počasí bylo naprosto famózní, takže se lezlo jak o život a došlo i na návštěvu Movielandu.
27. - 31.10. Pájovo výlet do Chamonix s Honzou Leníčkem a s Majdou a Pepou z Jičína. Počasí vyšlo dle

předpovědi a celou dobu bylo nechutný azuro 🤨.

Vylezeny cesty

- Modica - Noury na Mont Blanc du Tacul. 500m lezení v mixech a ledu, obtížnost TD+, M5+.

- Goulotte des allemands na Triangl du Tacul. Cesta většinou skalní, občas nějaký led, obtížnost cca M6.

30.10. Easy s Blagodaničem navštíví Petrohrad.

Odpověď na hádanku ze strany

Deniska Šťastná vlevo, Jířa Šťastný uprostřed a vpravo je Verča Dvořáková

Foto dodala Deivi Šišovská